



Маја Гоческа

КОГА РОЗИТЕ МОЛЧАТ

Маја Гоческа

КОГА РОЗИТЕ МОЛЧАТ

Тивко и во себе

..Во исчекување на вистинско време (ако го има)

со хронична замисленост

и играње на шарени игри со своето срце

во немир сум со себе

со безброј конфликтни желби, кои светкаат

кон телепатското комуницирање

може се отворени и искрени

може се топли и театрални

а јас сепак мал зависник од чувства

со можеби преодна фаза на губење

и сомневања , несигурности , борби и фантазии

пишувам

и сепак

записот е ефикасен начин за ослободување на идеите

Ова утро

Тивко летнувам кон моето духовно царство

со желби кои се собираат себеси.

Денес е ден за пишување со љубов ,

за создавање на ново парче на уметноста,

со така малку истурени чувства.

Денес знам – моќта на моите зборови ќе те заведе.

Ќе ме замислуваш

до тебе,

покрај тебе ,

во тебе,

ти во мене ,

јас низ тебе.....

еден до друг,

еден под друг ,

еден на другиспреплетени

Денес ќе бидам желба твоја единствена.....

А вистините си доаѓаат дома,
и ние само веруваме во фантазиите ова утро,

Кршејќи ја бариерата

и пробивајќи го звучниот ѕид

со овие наши воздишки, од двете страни.

Ме слушаш ли сега – воздивнувам.

Слушна ли звук на интима помеѓу седмиот и осмиот ред овде

Слушаш ли безмалку вистини сега.

Ме нема во запирките.

Ме нема во точките.

Ти велам не живеам јас во песните ова утро

Ноќва

Ноќва ќе се обвиткам низ твоето постоење

и ќе живеам во тебе....

Ноќва полека ќе рефлектираам светлина на твоите гради

и ќе танцувам низ неа,

полека,

нечујно,

засилувајќи го тактот до изнемоштеност.....

Ноќва ќе одберам нежна лирска песна,

и ќе ја пренесам во сивилото на твојата умост.....

Ноќва ќе ме имаш во очите ,

и ќе гледаш низ нив живост,

водечка,

кротка,

сензуална,

и во одредена мера актерска.....

и визија за во иднината.....

Ноќва ќе ти донесам есеј во срцето,
и сага во душата преклопувајќи ги некаде на средина.....

Ноќва ќе ја одгатнам твојата загатка
низ моето издишување и вдишување испрекинато.....
Ноќва спомените ќе ти залелекаат и заофкаат – но среќни.....

Ноќва ќе бидам твоја кристална топка, држена на дланка,
обидувајќи се да заборамиш на времето,

а тоа ,

тече, тече,

минува, одминува.....

Ноќва ќе бидам твоја сродничка,
раскажувачка на приказни со среќен крај ,
приказни со кородирани чувства.....

Ноќва ќе те пленам со нескротена страст – зошто тоа го
можам.....

Ноќва ќе ми ги подариш сите извици на страст за да ти ги
сочувам- за секогаш

Ноќва ќе ме имаш.....

Ноќва ќе те имам....

Ноќва ќе сетиш скокот , а тоа ќе сум јас

Ноќва и само ноќва се имаме.

Безпричинска

Се преселив во нечив ум денес,
навлезен во далечниот свет на фантазијата.....
Го сетив таму твојот блед дух...и замижав
Ти пријдов со безпричинска насмевка,
а незнаев дека под покривките на таа душа
спие болна вистина-дека и таа знае да љуби.....
Се чувствуваш ли престашен од толку многу зборови?
Јас не, мене ми годат,
ме хранат,ме движат.
Гледам,
го поминуваш врвот на нештата како казна,
казна со зададен рок за причина....
За поттик имаш неколку нивоа на преклопување,
кои досега лесно ги мина.....
А откривам дека всушност сакаш да бидеш
господар на несреќата и роб на среќата.....

Чувствувам лоши вибрации,
без инстинкти како плутаат низ тебе.....

А ти,
ти ги пропушташ да пловат така , без ред.....

Ти треба ли можеби знак некој,
просветлување,
кое ќе те отргне за миг од твојата фокусирана енигма,
или пак доволна е насмевката моја безпричинска???

Иминуваат мигови,
останувам таму,
во твојот ум,
во твоето битие, во твоето јас.....

и нема друго сеќавање што може да ме избрише од таму.

Еднодневна исповед

Утро

...

Понекогаш ми се јавуваш во вид на експлозија,

Онака спектакуларно и расипнички

Но има недели , денови и часови

Кога те чувствувам како супстанција која влегува

Венозно во мене,

И ме крева во нови висини.....

Сепак гледаме на различни начини:

ТИ недостижно и далечно

ЈАС достижно и блиску.....

Нешто не движи без чувство на време,

И кога ќе застане,

Со поглед на минатото,

Фрла сомнеж на сегашноста

И остава дамки на иднината.....

Нашите одамна заборавени трауми

Ни идат на сон како тивки вистини.....

Гладне

...

Сега ми доаѓаш како чувство на бура- помалку страшно,

Но јас не се плашам да си простам,

За падот на љубовта,

На една така чудна љубов.....

И на крајов гледам бранови ,

Сигурно од бурата – надојдена,

А јас сеуште пливам во очите на многумина,

Само пливам.....

Овде и сега ако имавме спомени за создавање

Тоа секако ќе беше неочекуван бонус...но.....

И знам дека можеме да имаме се` што сакаме – се` додека
сакаме.

Бурата сеуште е тука, владее,

Но моќта моја престојува овде – ме има.....

Пливам во базенот од туѓи желби ,

А мојот избор е сосема јасен.

Ти читам на глас,

И те оставам да спиеш покриен со пајажина,

Уморен од душевно исцедување

Ноќ

...

Опушти се сега,

Вистината ни носи чувство на ослободување,

Надвор од нашата сина боја.....

Трепкам со смелост во очите ,

Припомнувајќи си дека не прескокнувам тајни,

И без изненадување знам дека

Мојот ентузијазам кај тебе не умира....

А ти

Иако срцето денес ти пее,

Ти не сакаш да го слушнеш,

Зошто сеуште трагаш по антички храмови ,

Каде мене ме нема.....

Има само доза на кожурести самооткривања,

Длабоко поврзани со нишката на љубовта,

Недоволи за животот.....

И сега ако се прашуваш дали те сакам

Јас ти вела

„Романтизмот им го оставам на поетите- јас само ти нудам голи
вистини.,

Згаснато светло

Време (не) е.....

За нив, за нив, за неа, за него,

За луѓето, за љубовниците, за жената, за мажот.....

За оние што некогаш биле и не останале.....

Зошто денес ноќва се разликува од вчера,

А сигурно и од утре.

Применува фатени задоволства,

И свилено дезенирани радости.

Изоставува бледо изразена графика

И строго чувана радост.

Те распушти со слободни мисли

А нејзините ги засука,

Ги плати,

Ги прати кон нова преобразба.

Вдишува по навика ,

Без објаснение, низ оние зидови,

Дневно и секојдневно , ноќно и деноноќно.

Џвака набрзина воздишки,

А плука спомени.

А после

Пишува,

Испишува,

Отпишува

По сопствен ред и безред,

И срцето бие исритирачки брзо,

Пулсира насекаде и боли...

Слуша кикот тих ироничен кој сече празнини,

Течат солзи низ дланки ,

Оплакувајќи нечи тажни останки,

Вчерашни

Завчерашни,

Довчерашни,

Скорешни, Дамнешни.....

Паралели

Вчера имав големи соништа
и фасцинантни можности ,
за живот во малку поинаква насока.....
Денес го носам чувството на бегање во себе,
од себе,
од тебе,
од другите,
и итам кон завршетоците
иако знам дека ,
крајот се надзира веднаш зад почетокот,
а тој , баш и не ми годи.....
премногу е прозрачен, провиден и предвидлив.....
Утре веројатно ќе не видам во зениците на едни очи,
како деца,
во продавница полна со шарени бонбони,
со ококоравени очи и подзинати усти,

а мојот израз може ќе ти каже :

„Стој , застани ...биди и ти дел од глеткава ,,

и таму , тогаш , ќе нема само празни ветувања.....(деца не ветуваат напразно),

зошто зборовите ја содржат најотровната материја ,

за масовни убиства.....

Вчера имав големи соништа,

Денес го носам чувството на бегане од себе ,

Утре веројатно ќе не видам во зениците на едни очи.....

Запирам овде , зошто сакам ова да биде реална целина,

вистина кажана,

а не збор кој уби многумина....

те турнав тебеа

јас , денес ...пак сум јас.

Утрински грч

Игра небесната енергија околу мене,

танцува на тивка музика,

и зида спомени.....

Намерувам и целам кон обичен разговор,

нешто што никогаш не го спомнав,

а ти требаше да го слушнеш,

нешто кое влегува и во очи,

со искра на задоволство,

нешто кое ќе го испиеше без здив,

нешто со кое ќе се осигурав дека бев сосема јасна,

без колебања и лаги....

Отвори го своето срце,

ги знам јас твоите граници,

дури и јас...ги знам.

Иако се движиш по лизгав под денес,

и гласови се слушаат во твојата глава,

не запираш за ништо,

брзаш, брзаш....

и стигнуваш доволно брзо ,

пред сопствениот шарм,

сплетен од срамежливо оформени насмевки,

и поглед скриен во очи со боја на лешник.....

А на спротивната страна на денот ,

ме гледаш.....

Гледаш дека храброста ме сместила во удобна фотеља,

а стрпливоста ме прегрнала цврсто

и чекам ,

смеејќи се,

со поглед кој ти ветува длабочина.....

Денес нудам зборови предодредени да лежат само на лист
хартија.

Јас наспроти Ти

Пред да отвориш уста,
и да кажеш куп баналности ,
измешани со портокалови копнежи ,
знај – јас сум твојот лек,
кој денес го земаш со задоцнување,
или пак на часовникот така му се чини .
И подобро што ја имам мојата Филозофска замисленост,
отколку твојата психолошка љубопитност.

Знаеш,

моите одговори се во правата насока на линијата,
и во замислените точки кои сепак образуваат целина,
а , твоите одговори се расплетуваат внатре,
во купиштата на лево ориентиран мисли ,
и повторно се неточни

И како и досега ,

те оставам да ги сонуваш моите одамна напуштени соништа .

Заминување

Во непосреден круг

со збунети чувства што стојат на сред пат ,
ги оставам нештата да течат вака.....својствено ,
им нудам состојба на верување ,
исто како капка надеж во пресушен океан.....

Пријателу,

стави си ја резервната насмевка,
зошто духот меѓу нас, веќе ја игра главната улога,
и добива овации,
за проникнатата ни страст,
и тивкиот одраз,
кој се загуби попат

или некаде исчезна низ плесокот на дланките

низ аплаузите на толпата демони ,

оние демони , нашите

или пак се само загубени парчиња на човечко месо ,

кои гребат и длабат во нашите бестежински души

И толку ... молчам ...

ќе гледам отстрана денес,

како денов ги лиже времињата минати ,

и заминува во сегашноста .

Привид на ТАА

Слеана со тишината,
таму им мириса на крв,
на блудност, носи оков и е осамена- лага!
Верувавте дека ќе ја видите ,
вшмукана во просторот,
како некоја без душа – ја има!
Ја гледавте како распуштеница ,
со кадрави коси ,
и очи крвави од плач – никогаш!
Паѓаше на колена и молеше,
ви глумеше споредна улога,
во лош второкласен филм – маска!
Фрлавате клетви кох нејзиното тело,
велејќи без душа било,
и осквернавено од гревови – зарем?
Ја имавте како лицемерна фарса,
безбојна фигура од восок,
со облик непостојан и амебичен – неоправдано!
Ја соблекувавте и облекувавте ,повторно и повторно,
ја боевте во многу бои,
а никогаш во вистинската – виножитност!
Ви мирисаше на невоља,
носеше со себе реа која реже ,
и ја снемува низ ветерот – опиум!
А всушност ,
никој не ја опиша само како жена,
со душа која ја има ,
во задната страна на огледалото – погледнете!

....И еден ден таа ќе си ги собере парчињата од себе ,
во вашите песни,
во вашите умови,
во вашите зборови ,
во вашите говори ,
и ќе си замине .

Ден / по фази

Прва фаза:

Чинот е без двоумење ,
особено ако следиш познати насоки ,
ти изгледа како добар совет,
и те крева на чело на класата.....
се регенерираш , и гледаш – лесно било да си победник.

Втора фаза:

Вкус на успех ,
кој рамномерно те храни,
и немаш друг избор ,
само лежерно хоризонтална смеа,
која минува во кикот.

Трета фаза:

Те скокотка сопствениот кикот ,
ти лепи безброј желби ,
некоја погоре, некоја подолу ,

но сите таму на едно место- во тебе,

и , ах да прекрсно скокоткаат .

Наспроти еден поглед – сосема нов ден

Чекам тивко ,
додека ти ја бираш бојата,
страната, сонот, вистината...
со непријатно чувство ,
пред настапот на потполното задоволство.....
Она задоволство кое на тебе ти е сложен поим.
недоволно познат , или непознат сосем.
Бројам без ред ,
само по навика,
мислејќи на тоа дека ова е ,
смирен ден и концентриран на убавото.....
А надвор од очигледното – светот бил поинаков ,
и денот бил поинаков,
и сетилата биле други, сосема други.....
Се менувале од миг во миг,
и носеле збунувачки вибрации,

нешто како магловитост,
нешто како менување на агрегатна состојба – од час во час,
нешто како блесок ,кој мава во слепоочниците ,
и болиболи

Но денес ,
во овој навидум смирен ден,
ти ги предавам сите мои стравови,
сите мои невозможности ,
и уживам во себе ,
гледајќи како љубовта повторно ми стои на патот

Зад ѕидот од стакло

Чекор по чекор одиш.....

Чекор по чекор те следам

Заминуваш.....

Заминувам.....

Некаде каде што раснат само неименувани сомневања,

и вкрстени прашања.....

Негуваш врска помеѓу различностите,

оние кои се вметнаа во растојанието ,

од мене до тебе- до бескрајот,

од нив до нив – до бескрајот.....

Полека градиш ѕид од стакло,

а и од таму љубовта може да се видии наслушне.

Таа одекнува,

звечи ,

до оној степен на звучност кој не се мери со ништо – само со солзи.....

Ја има и во оваа пловна атмосфера ,
иако мислеше дека ќе ја сокриеш да преноќева барем една
единствена ноќ.

Не можеш да ја израмниш со ништо,
не можеш ни да ја сокриеш , искинеш, фрлиш , зафрлиш.....

.....И

Еве не повторно,
еве ги повторно,
со поголемо влијание на сопственоста,

со многу отворени можности,

скриени соништа,

подадени дланки,

насолзени очи,

скриени насмевки

и полни срца.....

Мислиш ти,

мислам јас,

мислат сите , и оние вистинските ,
дека воодушевувањето всушност престанува,
баш онаму каде што се составуваат двете линии на
спротивставеноста.
А всушност тоа трае ,
трае до оној миг,
кога повторно ќе го видиш сопственото оживување ,
Зад ѕидот од стакло.

Емотивно задоволување

На аголот ја следиш разликата,
меѓу моето и твоето давање.

Тоа е како сноп светлина,
што поминува низ твојата глава.

Ти разбираш нешто – но не сосема.

Стави си сега капа на своето его,
додека улогата му ја даваш на друг,
земи си ги советите во левата рака,
и облечи нов костим- ќе ти стои.

Зошто воопшто се преправаш над овој привлечен предлог???

Запиши го овој исказ ,
на емотивно задоволување,
додека одиме неправилно,
клоцајќи камења по туѓи улици,
јадејќи на туѓи трпези,
валкајќи се во туѓи постели.....

Денес имаш шанса да го видиш проблемот ,

од уникатна перспектива,

малку почудна од предходната,

и побрутална од идната.....

И наместо да те обвинам за злочин ,

јас веќе ти простив.

Синоним за...

...Се` се совпаѓа, поклопува, преклопува, полни и
надополнува....

И

Не се грижам ако се најдам,
себеси расфрлена насекаде,
зошто мојот свет се проширува,
секогаш кога јас ќе посакам.

И остатоците мои сеуште имаат вкус,
кој дури подобар е сега , од тогаш....

А во заедништво нештата,
можат да бидат и подобри,
од добри кон подобри.

Ова е само ширење наоколу....

А јас , ако бев писател ,
денес ќе посакав да го започнам мојот нов роман.

...моќните мечтаења се сосема задоволени денес....

Одговори – без прашања

Сакав мил мој , да ме идентификуваш со зборот капка,

во било која точка на денот,

и да сум таму, и повторно таму – до бескрај таму.

А таму , знаеш

нема ограничување на моите чувства,

сами излегуваат низ голема врата,

те дочекуваат ,

и навлегуваат во тебе ,

како провев во стари ѕидини.

Сакав да ти бидам и мисла , мил мој ,

емотивно искрена,

восхитувачка,

врзана или слободна- само мисла,

која нематеријализирано те храни и потхранува....

А ти мил мој ,

сакав да ми бидеш мала разлутеност,

за да ме потсеќаш дека и таа знае да боли,
да не пече нас таму длабоко,
и мене и тебе ,
во мене , во тебе.....
Сакав да заглавам мил мој ,
во повеќе дневни чувства ,
оние содржани во мене,
и да немам излез,
да останам во бојата на налеаните чаши,
полни со бакнежи.

Сакав и да останам во океаните од фотокопираните букви мил
мој ,
кои редовно ги добивав ,
од тебе – да,
а не биле мои
Биле само застарени,
остарени,

занишани ,

и одамна веќе напишани

Сакав да дознаам дали некогаш си бил жеден мил мој,

по капката,

онака вистински ,

искрено

или само мене привиденијата ме однеле во грешната насока,

каде бледнееле тајните копнежи ,

на нашите напуштени немири

Сакав , толку многу сакав мил мој ,

сега само сакам .

Ритам (во меѓувремето)

Крварат желбите денес,
и потајно господарат,
со наносот на топлина,
и без разлика дали е ноќе или дење,
патувањето им е во прва класа,
со прилагодливост,
и цели кои значат возбуда....

Моменталните сомнежи го успоруваат темпото,

го менуваат ритамот,
кој нежно свири во воздухот,
и неklasично образува созвездие,
на белото платно
обесено на ѕидот од наши примања,
Ароматизираноста на затишјето
споро, патешествално и еротично
навлегува во својот простор,

и формира сидини на неми посакувања.

Меѓувремето шармантно надвиснува

гордеејќи се со својата надмоќ

над силуетите од двајца насликани грешници.

Насмевнато и свирепо

среќавањето ни е поболно од сеќавањето,

а спојувањето е ецентрично

со извик на предизвик ,

и се почнува повторно од почеток , кон завршеток.....

Исчезнување

Исчезнувам,

ме снемува,

ме нема,

низ трансформирачките маршути,
и патишта кои привлекуваат туѓи карми,
осветлени со привремени светулки.

Исчезнувам,

ме снемува,

ме нема,

низ сличности и различности,
посвојувајќи конфискувани чувства,
успокоени од твоите соништа.

Исчезнувам,

ме снемува,

ме нема,
низ засиленоста на неурамнотежените зборови,
звонејќи ти потајно во ушите,
во кои звукот помалку го снемува.

Исчезнувам,
ме снемуваш,
ме немаш.

Чекори

КОГА ВОЛЈАТА МИ ИЗГУБИ СМИСЛА,
А НАДЕЖТА МИ СЕ ПОКРИ СО ПОКРИВКА,
И СЕ ПОКЛОНИВ НА РЕАЛНОСТА,
ПОИТАВ КОН ДЕНОТ,
МЕ ПРЕЧЕКА УТРОТО – МЕ ЗГРАПЧИ ,
ТОГАШ ,
ЗАБОРАВИВ НА СЕ` СИВО
И ТРГНАВ КОН ТЕБЕ

Морам да одам

Консумирам романтични фантазии
романи, филмови, ликови и песни.....

Го бараш моето време,

со акутен интелект,

и љубопитност на високо ниво.....

А нумерологијата не наградува-
вели денес бил твојот среќен ден!

Новите идеи ме влечат,

ја гледам магијата на животот....

Нова фаза,

со малку повисок притисок,

и ентузијазам качен на висока скала.....

Повторно го бараш моето време

но,

јас избегнувам ветувања...

и морам да одам .

Еруптивно

Се сеќавам на минатите денови,
кога товарот беше поголем од ранецот,

а во него сместено ,

се` она што не е за губење.

Пакувања во луксузни кутии,

вегетирања, ежења, структури ,

останати и изостанати сведочења,

склони кон вешто таење и љубоморно чување.

А сега можноста ме носи кон ново купување,

повторно нов товар,

кој како да турка ,

кон фрлање на сам од себеси.....

Зарем не требаше до сега да бидеме само среќни?

Без погледи со нежни закани ,

и неочекувани настани,

полни со огнови кои тлеат,

во широко отворените зеници.....

Но преграатките со непознатото,

не фрлија ,

под пукнатините на кратерите ,

на една подзаборавена љубов.

Барав доволно долго,

нешто свежо, ново , и возбудливо,

со мирис на сандалово дрво,

а најдов Што ?

Секојдневно привлекување

како циклон кој опкружува,

или пак како шумски пожар ,

кој се шири без извинување.....

Најдов ,

топлина,

оган,

прав,

пепел

А таму под пукнатините на кратерите,
сеуште чека серија на активности на нашите мали вулкани.....

Нова љубов на полица

Нова љубов на полица
станува, застанува, останува,
помешана со високи класи на конекции,
охрабрена со својата кандидатура.

Нова љубов на полица
и шанса за продажба,
а цената за квалитетот ,
верна за промена.

Нова љубов на полица
надградена со ексцентрична изведба,
пренослива колебливост,
образувајќи нова состојба.

Нова љубов на полица
по невидена хронологија,
размножена како епидемија,
во исчекување на тешка пандемија.

Страсти на крајот од погледот и почетокот на денот

Ги соблекуваш моите мисли,

слој по слој ги вадиш ,

кревките обвивки ,

ги фрлаш на подот ,

забрзано и без здив,

сакајќи да ја видиш ,

голотијата скриена под ,

внатрешната напнатост

Трагаш по невидливите корупки,

со восхитувачка брзина,

се лизгаш горе долу,

и пак горе долу , безсрамно и дрско,

барајќи си го дофатот на сопствените раце,

оној дофат ,

кој стегаше толку моќно,

помеѓу двата дела на целото

А целото лебди

помеѓу ветувачката тишина,

и заглушувачката гласност,

на извиците на страстаох.....

Застана онаму каде,

силата веќе ти беше исцрпена

од охрабрувачкиот танц ,

на нашите внатрешности

Застана , за потоа да продолжиш

со лирската модификација

на реално кажаните зборови,

загубени во есеите на реториката.....

Поминуваш симетрично низ местата,

каде застануваат сите погледи,

рамномерно ,

со ритам на подземање ,

фатално и скокотливо.....

Те пуштам да одсонуваш
за сверската природа на човекот,
безмалку и да глумиш вешто,
се` она што некогаш си го посакал,
сега и да го имаш.....

Минуваме низ нијансите на сите бои,
гласно придвижувајќи се до ритамот,
богат со епитети и метафори,
шепоти и трепети.....

Тивко влегуваш во нова сеанса
со веќе повторно полни плуќи
и скриено страсти....

Гласно шепотам низ препевите
на прегрнатите импулси
и ненаметнатите желби

Редиме страсти на крајот од погледот и почетокот на денот.

Открытие

Денес ми се врати животот,
дефинитивно и неочекувано,
и открив дека
најубавото постоење за тебе сум само јас.

Те земав со поголема моќ,
те поткренав малку погоре,
те поткренав многу погоре,
од скалилото на кое стоеше,
и те доближив кон животот,
те извадив од ровот ,
во кој длабоко беше заглавен,
и ги фрлаше последните тули,
на веќе засиданата врз тебе тврдина.

Денес ми се врати животот,
дефинитивно и неочекувано,
и открив дека,
најубавото постоење за тебе сум сеуште само јас.

...Утринска- задоцнета...

Никој не е совршен,
па затоа не ја барај смислата за тоа да бидеш и ти....

Туркањето на твоите мисли,
само е почеток за влез во амбисот,
и крајот на безвремето.....
Додека во твоите преполни распореди ,

има белешка која вели ,
дека ,
и умот и телото имаат свои граници ,

ти помисли на тоа ,
дека ,
утринскиот здив,
понекогаш може да биде
со вкус на шеќер

Случајна мисла – моменталност

Ако мотивацијата,
ти е полна со емоции,
кои одат кон работ ,
а, активноста ти се трие ,
и потоа се излитува,
можеш ,
слободно да продолжиш ,
со романтиката и магијата,
и да го опишуваш начинот и хронологијата ,
по кој ти се случуваат нештата,
онака секојдневно
А моите мисли денес,
тешко се контролираат,
се движат во премногу насоки,
не познаваат само лево и десно ,
не познаваат само споро и брзо,

и не можам да те следам,
како го запишуваш ,
неодамнешното треперење и срцебиене ,
кое само јас ти го создадов .

В долж овие линии

В долж овие линии
постојат и други мигови,
настанати, останати и незастанати.

В долж овие линии
постојат и други денови,
совршени, посовршени и незавршени.

В долж овие линии
постојат и други патишта,
одени, проодени и неизодени.

В долж овие линии
постојат и други светови,
скриени, задскриени и неоткриени.

В долж овие линии
постојат и други судбини,
изживеани, проживеани, недоживеани.

В долж овие линии
постојат и други љубови,
љубени, возљубени и недољубени.

Мојата тишина

Можам да проговорам кога сакам

да кажам , да раскажам

дека полека ги потрошив сите твои страници,

во кои фантазијата ме образуваше мене,

а вреднуваше туѓи вредности,

нежно збирајќи ги од монолозите

на перфектно напишаните стари книги,

отфрлајќи ја вистинската перспектива и ,

правилната резолуција на објектот вреден за посматрање.

Можам да проговорам кога сакам

да кажам, да раскажам

дека имам поинаков вкус,

од вчера, од завчера, од деновите пред нив ,

кога се` изгледаше како вовед во совршена бајка,

во која на крајот се вели:

“Си живееја среќно до крајот на животот“,

а сите знаат дека вистината е поаква,
а , среќата – релативна.
Можам да проговорам кога сакам
да кажам , да раскажам
дека моите мисли ме образуваа посовршено,
отколку зборовите кои неминовно минуваат крај мене,
и ми мафтаат со нивните функции
сакајќи да ми покажат дека се мои обожаватели,
и ќе сторат се` само за мене,
но досега неуспешно заглавуваа во преводот и толкувањето.
Можам да проговорам кога сакам
да кажам, да раскажам
можеби и да докажам
но јас совршено се сложувам со тишината денес.

Погледот

Погледни , и откриј
што се` можеш да видиш
и дознаеш
од бистрината на нечиј ирис,
кој лежи – таму ,
како некокој бесконечен број,
хипнотизиран од својата себитност,
врежана длабоко ,
во претпазливоста ,
што ја фрлам низ ветрот,
да ме понесе кон прегратките ,
на твојот копнеж.....
Кинам парче од себе,
кинам парче од тебе,
ти го давам, ти го враќам назад ,
и редам цветови над капаците на моите очи

Песната

Песната што ти ја должев ,
требаше да оди само право , да не скршнува,
а некаде ми се загуби, или ја изгубив,
ми скрена од патот , или ја избркав,
со безбројните метафори и уште побројните епитети ,
стравувајќи дека само така умеам да пишувам.

Песната што ти ја должев ,
требаше да биде црвена по боја – жар црвена,
како кога пламти оган,
да биде подготвена да го преземе светот, и тебе во него,
да биде помалку ахресивна по духот ,
а нежна во смислата.

Песната што ти ја должев ,
требаше да ја чувствуваш со твоето битие , да пулсира во тебе,
да те однесе на работ на хармонијата,
да ти покаже дека знаеш да леташ,

да ти шепне дека целта е на врвот на највисоката планина ,

а ти си веќе таму и ја чекаш.

Песната што ти ја должев,

требаше да е со мирис на цитрус,јасмин и друга тајна состојка,

да трае долго и заносно кршејќи ја границата на топло и ладно,

да ти влее чувство дека си сакан , а ти да посакаш да се
изгубиш ,

во слатките ноти на посакувањето ,

и да останеш таму .

Песната што ти ја должев – сега ја напишав .

СТИХ

Не ми е лесно денес да сум стих,
кој вљубува,
одљубува,
обезглавува ,
и останува ,
како ултравиолетова светлина ,
заглавена под претпоставките ,
на една искривена мисла ,
на другата страна на денот,
на утрото, на Сонцето , на Месечината,
каде константноста лаже ,
и те турка кон окови од пајажина,
каде преградките се само отклучени мотиви ,
на фрлената романтика ,
на која и недостасува ритам ,
за да ја прими инертноста ,

во своето сосем малечко тело

.....денес се обидувам да го земам сето она што ми треба од
тебе

Денов

Денов , тиркизен , обоен , успокоен ,
и моментален ,
со основа на ветувачка тишина,
и блед замаглен поглед на вирутозноста негова,
која нижи , вези или плети
мигови во својот солистички настап,
очекувајќи лесни ракоплескања ,
за својата магнетско еротска привлечност,
која се врти како дрвена детска вртелешка,
нежно поигрувајќи си со сензуалноста на ветерот

Денов , самоволен и доволен, отприлика и вака.....

Денов – ден за да се очекува неочекуваното

Денов – ден во кој се пронаоѓаш себе си онаму кај што не си бил
, на прво место и во прво време

Љубовници

Миг низ миг

брзо се наметнуваме ,
низ згуснатите здивови на сонувачите,
кои се поклонуваат пред нашите манифестации,
на треперливости и мечти ,
зачнати пред спиење.

Ден за ден

брзо се` фрламе
нечепнати од епитетите ,
на анонимусите ,
кои трчкаат по нашите шепоти ,
изрезбани низ денот како овој.

Ноќ по ноќ

брзо протекуваме,

низ прашањата за насоките ,
на романтичарите ,
кои се сопнуваат од нашите пируети ,
притиснати на меките постели .

Миг низ миг

Ден за ден

Ноќ по ноќ

Вечност со вечност.

Совпаѓање

Демонстрирајќи кон претставниците на зависноста,
рецитирајќи за ефтини имитатори,
а молчејќи си пред сопствениот страв,
сурово исмевајќи го туѓото поклонување ,
на натезнатите мисли ,
кои се дрзнуваат да летнат
кон почетокот на утрото
и крајот на денот – некаде таму,
мислиш ,
колку повеќе земаш од моето време,
толку повеќе му додаваш на своето,
и тоа те носи до оној твој бизарен талент ,
за остро навлегување во интимата на другиот ,
која пак е како пофалена легенда ,
за која никој освен тебе не верува дека постои ,
и е само имагинација на сопственото ти трепнување ,

Маја Гоческа

кое те води и влече до заклучокот ,
дека колку и да ги затвараш очите ,
сепак само мене ќе ме гледаш .

Поинаква

Општо земено,
се граничам со тебе,
со став на удар ,
и тенденција на расипништво
одвреме- навреме...
Се обидувааш само со насмевка,
да ја скриеш машката и женската гледна точка,
а од друга страна пак ,
ти пркоси охрабрувањето ,
кое те оддржува во рамнотежа ,
мал баланс помеѓу ,
таа разнишана и таа занишана,
таа опишана и таа недопишана
А охрабрувањето ферментира во тебе,
како згмечено грозје ,
кое одвај чека да го пушти својот сок ,

кој задоволува сечив вкус – сладкав

...се потпишувам овде со доза на сарказам прилагодлива само
за еден вкус

Една вообичаеност

Една вообичаеност,
наметната како ,
размислување за менување,
како сосма мала промена,
како туѓо чувство во свое време,
зема замав ,
и ме кани,
во рамнотежа,
нешто како допир на светлината,
нешто како експеримент,
за можење и неможење,
за сакање и несмеене.
Една вообичаеност.....
.....понекогаш заборавам да заборавам ...некој.

Сидини на утрото

Скаменето стојам ,
како некој симбол мистичен ,
тотем или нешто така,
и образувам унија,
унија од две множества,
јас и јас,
кои се сечат на средина,
и образуваат сосема мало подмножество ,
кое понекогаш прашува :
„Зошто секогаш МИ снемува погрешен човек, ,
„Зошто душите со себе ги носат и своите стравови , ,
„Ќе ми дојдеш ли ако повторно те повикам, ,
„Ќе замолчиш ли пред она што сакам да ти го кажам, ,

????

.....денес нема да бидам како грубо платно кое те боцка на
секое носење

Чекор по чекор во повлекување

Кога размислувам накратко ,

подобро ми е,

зошто се` и сешто има од другата страна

на обрачот, на кругот.....

Го земам денов како знак ,

за прилагодување на курсот,

на размислата која....

плови низ екстремноста – повторно и повторно ,

и бара превиткување наназад

кон својот раб ,

образувајќи картиено бродче ...со мечти

А во врска со срцето ...

мислам дека се спасувам од болката ...

чекор по чекор..... во повлекување

...Навистина ли веруваме во зборот „помош,, ???...

Читај

Читај

Ова може да потрае ,но се надевам не за долго

Двете страни од себеси ,

ти се неусогласени ,

бараш баланс во секоја од нив – но попусто...

Чекаш нов ден ,

кога ,

свездите повторно ќе ти се смешкаат ,

месечината сеуште ќе те поздравува,

сонцето веќе нема да ти заоѓа,

и сето ова ,

под покровителство на

втемелената ти твоја експанзивна енергија

Читај

ова веќе одамна ти се случувазнам

Да те потсетам

Да те потсетам дека својот дел од ограничувањата , веќе го помина.

Да те потсетам дека своите сослушувања ги сфаќам како , одлика за да ми го направиш крајот на денот темен.

Да те потсетам дека сеуште можам да те заведам , со суптилна уметност во конверзацијата.

Да те потсетам дека моќта на зборовите , го носи твојот глас подалеку од мене.

Да те потсетам дека твојата немоќ , ја претворив во моја надмоќ.

Да те потсетам дека дури сега , целосно владеам со и во тебе.

Да те потсетам дека забораваш да леташ , а сеуште носиш крилја на себе.

Да те потсетам дека мразам приказни , и тоа со недоречен крај.

Да те потсетам на се` во случај да си заборавил.

Возможно?

ДОДЕКА ЕДНА ПОЛОВИНА

ОД ТЕЛОТО ГОВОРИ,

А,

ДРУГАТА ПОЛОВИНА

ДЕЛУМНО СИ МОЛЧИ,

СЕ ПРАШУВАМ,

КАКО Е ВОЗМОЖНО

НАУТРО ДА СЕ БРКААТ ПЕПЕРУТКИ????

Имаш -немаш

Дури и кога не помислуваш на мене,
знам , ме има таму.... и таму,
како уредно облечена креација,
која ти ја сведува рамнотежата на ништо ,
која ти е како топла насмевка ,
во замена на утринско кафе.....

И не мора да помислам дека ги знаеш сите мои одговори,
зошто дури и јас ги немам.....

Денес те познавам најдобро,
како таков , како тебе, како тој – еден,
со сите знаци на препознавање,
со твојот хаос,
со твојата неефикасност,
со тие две состојки ,
подготвен да го срушиш мојот епитетски свет....

А знаеш баш денес го изгуби компасот,

па заталка на другата страна,

и барајќи ја мојата котва ,

најде само магла,

магла која се скри во твоите очи.

- И која боја ја имаат сега?

- Дали повторно знаат да плачат?

- Умеат ли тивко да молат?

Помешан со хазардот на животот ,

ги олабавуваш своите дисциплини ,

во замена за одвишок чувства....

И сега кога времето повторно ни доаѓа,

правиш квантен скок на брегот на моите посакувања,

но жалам .

јас повеќе сакам сама да ги гледам твоите изгрејсонца.

Патишта

Стара глетка нов поглед.....

заоѓа пред мене уште еден , и еден пат.....

Мојот пат ...

кривулест, каллив , прашлив ,

почнува тогаш кога јас ќе се појавам ,

а завршува никогаш секогаш ?

Твојот пат ...

со различни елементи од мојот,

со камчиња и камења,

со барички и бари умерено ?

Мојот пат ...

незаменлив под туѓи мотиви,

и поглед само на мене,

далеку зад непостојаноста на боите константно?

Твојот пат ...

со тивок одраз и враќање наназад , одбирајќи друг пат,

ист како минатиот непостојаност?

Мојот пат ...

со премногу анатомија – каспејќи го целото,

со помалку трикови – вреднувајќи го реалното,

со тешкото бреме – енциклично ?

Друг пат ...

одбирање,

остар удар,

тапа болка,

очи,

солзи,

време,

невреме,

одење,

враќање,

застанување,

недоглед .

Сензуален ден

Сензуален ден.....
прима внесување,
кон шесте сетила на човечноста,
се канализира по отворите,
и порите на доживувањата,
пробива кон своите акции,
заменети со реакции,
и сема се` што му е на дофат,
по можност во мали пакувања,
со чувство на шарм и мала зашеметеност,
а на половина пат кон извишувањето
сензуален ден

Денес, утре , задутре

Ако секој ден е денес

утрото е утро

навечер е вечер

и продолжува со ноќва,

па така

денес, утре , задутре

и пак

тогаш

кога спијат????

Чекај , застанинемој денес

Ако си во потрага на личност,
која ќе ти го одзема здивот,
која нема да биде облечена во црно,
која нема да носи темни очила,
тогаш ,
повеќе од веројатно е дека,
трагаш на погрешната страна на светов,
залудно поминувајќи ја мртвата стража,
која тензично стои ,
помеѓу срцето и бодликавата жица,
бездруго пиштејќи само со,
тон на повици за мир и рамнотежа,
со еднакво количество на давање и земање ,
со еднакво количество на болка и јад .
Но ти имаш доволно пасија ,
за да отидеш и подалеку ,

и од можноста ,
и од силата ,
онаму каде потезите се скриени,
во боите на сенките,
на нечија нескротлива природа,
а таму времето е само лоша категорија,
минлива ,
пркосна,
бедна.....
И пак ништо ,исповед.....
па ,не мораш баш денес,
јас, јас веќе доволно знам.

Сосем случајно... елегија

Сосем случајно,
запознавање со твоите вистински скриени страни.

Раскажување по слики,
двојно повеќе потребно време,отколку порано.

А тоа тече, капи, врви,
незацврстено, нестегнато а изменето .

Усни со скриени агли,
пропаднати во жестокоста на насмевките .

Ти – учесник и смртник, грешник и Бог,
Јас – поминувач ...случаен!

Ние – освојувачи на времето,

со слика врамена над нашите глави .

...Преточување на разликите во позитивитет,
кој струеше и се огледуваше ,во огледалото од спротивнана
страна.

Заплачи сега,
и сврти се кон прозорецот лево од тебе.

Погледни ги одблесоците ,
кои ти доаѓаат во вид на слики .

Знам ќе се сетиш,
ќе се сетиш на сите додатоци, означувања и знаци.

Ќе се сетиш и кога ти велев
„не ме приковувај за себе , оти не умеам да се бранам,,

И причувај си ги мислите за мене,

ќе ти бидат потребни сеуште.

А сега ... потрчај, препиши, допиши, и запиши ,

на лист со печат ,во кој пак ќе ме спомнуваш.

Да, сосема впивајќи се со препознатливоста на моето име ,

кое како губиток сеуште го чувствуваш.....

Сосем случајно ...

елегија.

Марионета

Без разлика дали се смее или плаче,
има искри во очите,
кои секој момент можат да ги скинат конците,
оние кои ја движат неа како мала марионета,
вкочанета во рацете на туѓинецот ,
со прелиени гревови , наспроти зовриени чувства.

А , ти туѓинецу,
си враќаш ли дел од себе си назад,
кога говориш за изложената и чест ,
пред другите,

вешто држејќи ги конците ,
во твоите намачени раце?

А , ти туѓинецу,
не верувам и дека знаеш за нејзината спротивна страна,
која точно знае каде стои ,
и на која страна и е сенката,

обоена од твоите неприкосновени беседи,

безмалку лажни и сиромашни.

А , ти тугинецу,

ќе му дозволиш ли на огнот да те стопли,

но не и да те изгори ,

ќе им дозволиш ли трошка оддишка ,

на твоите стари раце , напуштајќи ги конците ,

оти одмор заслужуваш и ти .

....Големината на смислата е во препознавањето

Војна

Ги правиш правилата на својата војна
ги кроиш,
прекројуваш ,
сечеш и делкаш,
веруваш дека одбраната е твоето добро дело ,
свето ,
како крстот кој скришно го носиш насебе
не верувајќи во ни едно друго убедување,
а дури и твојот живот,
твоето постоење
и сомневање
им го нарача на
кротките идеи
кои ти ги подарив јас
на вешто пружените дланки,
обидувајќи се да те претставам како

чесен победник.

.....Направи луѓето да те почитуваат , но без страв

Состојба на мирување

Денес ќе имаш душа на дете,

чиста, исконска , единствена.

Денес очите ќе ти гледаат спектари од бои,

(не)прашувајќи од каде доаѓа виножитото.

Денес зениците ќе ти се шират до недоглед,

(не)очекувајќи преградка за возврат .

Денес ќе им веруваш на чувствата

и повторно ќе ме љубиш .

...моето место го зафаќа специјалниот простор меѓу двата
паралелни света...

Годо

Чекајќи те зад аголот,
и барајќи драгоцени чувства по џебовите ,
доаѓам до едноставно признание,
кое води кон,
патиштата на успехот:
храброст, пионерски дух и авантуристички пат.....
- Љубов во врска со суетата.
- Живот во фаза на распаѓање.

Речиси ... збогум

(Не)вообичаено слабо,
без инстинкт на воин,
попрво предавање без војна,
отколку да се бориш
за светска доминација и (не)позната слава,
која еден ден ќе исчезне ,
веднаш после тебе...во неповрат,
на патот кон рушењето на бариерите.
А ти си седиш така,
на последното столче,
зошто од таму најубаво се гледа,
се`што си сакал некогаш,
да видиш, да здогледаш, да погледаш,
како публика во замислен театар,
без можност за аплаудирање ,
кон каприците на актерите.

А во исто време,
можеш да земеш онолку колку што сакаш,
и пак да остане доволно,
за грабање и разграбување,
за развивање на ситуации,
кои одстрана ги следиш,
лежерен шарм во однос на
затишјето што следи .

.....се` умира ...некогаш...се губам во
заминувањето

Свесно – несвесно

Се обиде ли денес да дознаеш ,
дека можеби сум посебна личност,
која потајно напуштајќи си ја идејата,
заглави во желбата наречена копнеж,

расфрлана толку далеку,

и изгазена од нечии чекори ,

кои баш денес решија ,

да го обноват својот од`

од мистерија во реалност?

Се обиде ли денес да дознаеш,

дека можеби сум посебна личност,

и покрај твојата состојба на умот ,

кој ти овозможува да гледаш само еднострано,

не забалежувајќи ја магијата,

што токму сега минува крај тебе,

дозволувајќи ти мала припадност,

во некој погрешно насликан свет,
каде ти никогаш не размислуваш за себе ?

... Внимание, чувствата негогаш се и премногу носталгични!

Чекор на црвено

Свет во мутација....

Отворена надворешна површина,

а внатре утопија ,

со чудно чувство на слобода,

и подготвеност дури сега да леташ,

кон енигматичен ѕид од тишина,

без опкружување на некоја чудна збирка ,

а опуштеност со најсилен можен грч,

сега ,

навистина можам да зборувам повеќе,

отворено и слободно ,

без игра , без есап ,

само ...

Ќе се изгубиме ли можеби уживајќи ???

Логор во сопственоста

На прагот на одамна заминатиот наш сон ,
ти веќе ја знаеш моќта на зборовите,
кои како стеги ,полека навлегуваат подлабоко ,
и го касапат она останатото од нас.

Две сили , со човечки лик,
мудро испумпуваме отрови од нас,
со избрани зборови кои водат само ,
до избекуменост и збунетост.

Јас не се вклопувам во мозаикот – одамна,
и моето растопување, носи радост наместо солзи,
огрешува душа ,
вешто склопена во мал бел плик.

Ти , стани сега и прошетај,
низ трите месеци , на возљубувањето,
каде нема примеси на тајни пораки,
и докажи си кој е кој , а кој – никој.

Зарем треба да застамам пред иконата,
и три пати да се одречам ,
парчосувајќи го Богот во тебе,
со само два збора- се одрекувам?
Зарем со премолчување,
да се претплатам на тага, наместо среќа,
за да го збогатам твојот живот само со дела,
вешто криејќи се во нагласените исповеди?
... Денес логорувам во сопственоста...

Перцепција

Таа....

понекогаш е бавна и со летаргично темпо,
не напредува така брзо ,
заведува со мислата дека постои ,
го прави времето побрзо,
а мигот незаборавен,
во делови од животот каде смета,
дека е непотребна акција ,
без соодветна реакција,
таа е повеќе од неопходна,
без сурово чувство за конкуренција,
како игра што се врти околу двајца ,
во вид на ривалство ,
или како пријателство потонато во длабочина,
таа е алфа,
таа е омега.....

Рај

Прв пат ,
најдов засолниште,
криејќи ја радоста и
разочарувањето од другите,
а, тоа тивко молчи.....
....имам само еден безбеден рај – срцето.....

Загонетност на изминатото

Година, месеци, минути, секунди, мигови.....

Веќе предолго време изминав,

со ширење на енергијата,

како симбол на девственоста,

кон срцето на непознатиот,

а тоа престојува во туѓо срце,

херметички затворено,

со пристап само кон длабочината ,

на скриените чувства,

оправдани од нечив гнев

....Реално исцелување или фраза во поодминат тек ?....

Синхронизација со маските

Вокал со хроничен рапав тон,
кој дотуркал до бездните на денешнината ,
а тешкотиите се јавуваат урамени , во рамка,
дрвена, темно кафена ,
и површината им е мирна,
речиси и да ја нема.

(Мојот знак е Сонцето ...знаеш нели ?)

Инстиктот ми е вознемирен,
на некој прагматичен начин,
а душата зајакната – со челична конструкција,
денес добив увид за да зирнам ,
каква ќе биде мојата иднина ,
еднаш со тебе , друг пат без тебе.

(Какви ли ти беа очите тој ден – не се сеќавам знаеш?)

И сеедно ќе морам да туркам ,
ракоплескајќи им на рециталите ,
кои одсекогаш оддаваат слика
на преговори со
величината и светоста,
зацртаното и нацртаното.

....Раскрсниците постојат заради правите улици

Ќе

Јас во едно ,
ти во друго време,
мешаам глаголски форми,
именки , заменки , прилози и предлози ,
кон сублимираната страст,
која трае веќе долго,
многу подолго од едно време,
со креативни напори , кон слатките страданија на непознатото...

Велам – не сум најдобра – но имам мечти ,

Велиш –

Првиот чекор со напор,

вториот со леснотија,

третиот и не е важен,

се` додека медитирањата ни се во погрешни часови , со
посакувања на еден единствен ден .

*ЌЕ – ИДНО ВРЕМЕ – ФУТУР.

Рециклирано заглавје

Со почит ,
благодарност ,
и многу ветувачки,
се чувствувам денес повеќе,
од било кога,
гледајќи како ,
ми нудиш ,
помалку отколку посакувам .
А разочарувањето ,
расне, и покрива бели листови на кои ,
шепотеа екстазите,
пееја случувањата,
викаа солзите ,
тајно сокриени во неминовноста, на чистите емоции.

***Ветувањата на Земјата исчезнуваат со следниот сјај на
Месечината.

Олеснувачка песна

Мазни мигови,
заразени соништа,
преобразени денови ,
и одрази од ноќи ,
гнојат етапно ,
и триумфално ,
со двојба во преобразбата,
со потреба на искажливост,
со тенденција на скриеност,
таму некаде низ белезите ,
на ентузијазмот ,
понесен преку патувањето ,
низ границите ,
од една обична парализа на мисли ,
дијагностицирана сосема случајно ,
велејќи ми дека јас сум твојата ,

присилна психоза,

а ти си мојот безимен патник .

(Пишувајќи со лева рака , полесно се редат зборови .)

Нејзината надеж

Ги отстрани камените насмевки од своето лице,
го смени незадоволството во задоволство,
ја поправи искршената анатомија ,
го зароби времето во сопствените дланки,
за само уште еднаш да биде во љубов.

Умереност ?

Менталните процеси

наговестуваат облачно време,

можеби и дожд ,

по некоја ладна капка ,

тоа значи мечти исполнети со страв ,

привидение дека си заглавен во кал,

и тонеш некаде длабокодлабоко

Но ,случајно се појавува процеп,

случајно ја напушташ менталноста,

случајно излегуваш од вообичаеното,

и правиш нов круг ,нова ситуација,

со ветувачки инстинкт и длабочина во спротивното, нагон за
променливост,

сосем ...сосем случајноти добиваш нов лик ...

(Ако денес си ја земам можноста да зборувам – тоа ќе биде со
висок тон .)

Кога сите би можеле

Чекориш со кратки чекори ,

и забавен од` .

(грабнувајќи го денот од другите)

Електрични чувства , кои не заминуваат,

горат и пецкаат .

(а не печат)

И луѓето изгледаат поинаку сега,

далечни се и отсутни .

(но не ми пречи)

Приказни кои се разминуваат ,

со по некој саркастичен коментар .

(толку можат – знам)

Навременост која се слева,

и сочинува чуден концентричен круг.

(не секогаш)

Сомневање клоцнато ,

од уживањето во туѓа болка.

(има тоа во нечии животи)

Пресретнуваш копнеж,

и го ставаш на сред нечив лик.

(таму му било местото – несомнено)

Убаво му стои , скокотливо,

и најавува звекот на доживување.

(можеби мал грст среќа)

Успорува денот, го има само мигот,

и ликот на случајно одбраниот минувач.

(токму тоа требаше)

Ако сме среќни, дали тоа ги прави среќни и другите.

Последната сцена

Создавајќи ме мене ,
површно и погрешно
заборави да го вклучиш светлото.
Така ми ја скрати последната ,
решавачка сцена ,
од филмот што се играше пред мене .
Останав со затворени очи ,
и сокриени аплаузи
а ти знаеш колку не сакам недоглумени краеве .

Паралелно

Затворено време,

и многу заеднички нешта (сето ова денес).

Дух на вистинска доверба,

почитување и пресликување (и ова денес).

А во минатото

време со илјада километри на час.

Прелетано од една точка до друга,

барајќи го мигот .

Во него беа заглавени 2,3 мисли ,

и една преградка .

Оди по неа (денес) , без гнев ,

и втурни ја во оргија на смеи .

Таму каде што ќе има безброј

безгрижни милувања и една единствена идеа.

Љубовта може да биде забавна , но во некоја идеализирана
бајка

Агонија од зборови

Те оставам на истото место од вчера,
на хоризонтот , со вонредна агенда,
помеѓу искрите и неочекуваното .
А јас , го освоив речиси целиот свет ,
мистериозно,

без некој код за препознавање и возвишеност.

Можеш да се изненадиш колку ништо не се сменило,
колку меланхолијата станала удобност,
а разговорот сверски и очаен.

Се` е како некое прераскажување
на епики во група А А ,
низ изгубеноста на кршливиот ум.

А агонијата продолжува,
со зголеменост во нападот ,
и повторно уживам кога ме канат .

Треба да измислам збор ,

соодветен на спектарот на виножитото ,

но ...безуспешно е ... не можам .

Јас веќе ветив ќе застанами всушност себично е да се
покаже сила на послабиот .

..... ноемвриски ден 2008.....

Ноктурно

Можеби ќе посакаш нешто денес ,
од одредена причина , или потајна желба ,
нешто што може да се материјализира ,
а и не мора .

Можеби ќе посакаш нешто денес ,
на пример да уживаш во моето срце ,
кое ти го гледаш како бесен пекол ,
ти клокоти со секој нов кажан збор .

Но , во која насока заталка ти денес?

Во симфониската реакција – следејќи ме од страна ,
во цикличната акција – превртувајќи се нешто што не е мое,
и постојано и деноноќно вирејќи ми во душата ,
вешто барајќи некое преклопување.
А , таму -меѓу реакцијата и акцијата

ако ти звучам како музика за твоите денешни сетила ,
тогаш сакам да ти бидам некое ноктурно ,
онака мало со мотив на мечта и посакување.

Едноставно

...Пред да се фрлиш , и пред да паднеш – погледни

Насочи го погледот кон мене,

мислите исто кон мене,

желбите повторно кон мене,

и посакувањата кон мене .

Можеби ова и не е некоја најјасна слика ,

за тоа како изгледам,

за тоа како говорам ,

за тоа како чувствувам .

Но , доволно јасна слика е

за тоа кого,

за тоа како,

за тоа колку – посакувам.

Јас ли бев на ред?

Низ карпите од некое дамнешно време , гледам одвраќање,
некоја внатрешна обработка и калкулација,
а се мислам – дали ми е дозволено ,
да сиркам низ тугите повторувања – како да се мои ,
кои се распослале како пустина ,
во цел еден свет – за жал твојот .
И нема ништо , само песок ,
и многу , многу стари навики ,
кои го напуштаат концептот на новиот живот ,
кој требаше веќе да почне одамна,
не занимавајќи се со идеите и идеологиите ,
на другите како мене .
И не , не ти нудам сега нов метод ,
само сиркам кон случувањата кои те опишуваат во целост ,
престојувам само повремено таму,
тогаш кога сакам да те наградам за непристојноста,

со која ми го загадуваше ликот ,
валкајќи го со дисхармонија.
И те видов ... таму ,
ускладувајќи ми го ликот кон потребите ,
на уште два- тројца или , две-три како тебе ,
исти такви , по твој вкус ,
и говорат исто , мислат исто ,
симптоматично , рециклирајќи си ги сопствените умови.
Сега , те рассадувам како пролетно цвеќе ,
а знам ... еве веќе е зима ,
и не ме мрази – оти други веќе ме сакаат ,
а и твоја беше одлуката ,
да измрзнеш , да изгниеш ,
и никогаш , никогаш повеќе да не се појавиш пред мене .

10 куртоазни прашања

Ти го будам ли чувството на непријатност ,
и мој во исто време , тагувајќи што ме имаш и немаш ,
радувајќи му се на имањето како на,
завршен чин од љубовна драма?

*

Ме замислуваш ли навечер легнувајќи и
зјапајќи во темната боја ,
како танцувам во боите на твојата љубов ,
везејќи ти љубовна прекривка од желби?

*

Те негувам ли кога напнатоста ти ја кревам ,
највисоко во зенитот на денот , а потоа тивко се оддалечувам,
засадувајќи ти единствена желба,
за која посакуваш веднаш да се исполни?

*

Се откопчуваш ли мисловно кога треба ,

да си раскажеш сам на себе што чувствуваш,

преточувајќи ме во болка ,

а себесведувајќи се на дегустатор?

*

Ти се случувам ли секогаш кога изговараш сложени зборови ,

а со едноставно толкување,

казнувајќи се што понекогаш не ме разбираш ,

онака како што сакам јас?

*

Ме соединуваш ли често со водата ,

замешувајќи во неа капка од останатиот парфем ,

кој долго сакаше да остане во тебе ,

прашувајќи се дали тоа повторно ќе бидам јас?

*

Се појавувам ли во секоја единствена сцена ,

од новите филмови веќе поминати низ твоите зеници ,

преплашувајќи се дека ,

можеби понекогаш ќе останам само таму – во филмот?

*

Ме надминуваш ли кога гледаш на друга страна,
а знаеш дека можам ,
да останам на едно место само ако ,
ми пружиш сосема малку простор , и многу удобност?

*

Се откажуваш ли од многуте поминати денови ,
прескокнувајќи ги минливостите ,
само за да дознаеш чива ќе биде наредната предигра ,
во која двајцата ќе го надопонуваме темпото?

*

Ти изминува ли уште еден ден ,
кога се мислиш дали да го препишеш сето ова ,
на тебе , иако знаеш дека ,
јас го сочинувам целото , а ти мојата половина?

Тенденција

Можам ли и вака?

Сверски , скокотливо и уметнички

владееш со мене , и јас со тебе ,

покажувајќи си взаемно колку силно светат ѕвездите .

Стилски , идеолошки и најважно

раѓаме синтетички чувства, конзервирани со страсти

познати кога ќе се сретнат синото и кафеното.

Луцидно , сестрано и збирно

важиме за разлика која не се пишува со бројка,

и која не се добива со знакот за еднаквост.

Компактно , свесно и најдетално

рефлектираме со телепатски мисли

иако огледалата светкаат само ноќе апсорбирајќи детски
насмевки.

Правопропорционално , содржински и незалудно

фонетски се разбираме и без да го слушнеме гласот ,

од другата страна на разбеснетиот простор.

Нетипично , одважно и совршено

емигрираме од денес во утре , не кршејќи,

ниту едно начело од речниците на широкоградите госпоѓи .

Можам ли и вака ?

Секако дека можам .

Повеќе од еден обичен ден

Вчера беше повеќе од еден обичен ден,
ден кога огнот се споредува со светлоста,
ден кога силата на Земјата ја измести нејзината оска,
ден кога вложувањата не се насочени само кон надворешноста.

Вчера беше повеќе од еден обичен ден,
ден кога двајца го делат истиот вид на фантазија,
ден кога чувството е единствено и нуди убост,
ден кога разбираш што ти кажува ехото на гласот во далечина.

Вчера беше повеќе од еден обичен ден.

А денес?

Денес бессрамно те давам на секој што сака да те има,
и не велама дека си мој – туку само дека те поседувам .

Демонстрација на летот

Лазејќи првенствено низ илјадници ликови ,
медитирајќи кон слободата на умиеото,
фокусирајќи се на една единствена мисла,
експлоатирајќи милиони други,
паѓаш кружејќи и виејќи се околу себе.

Цитирајќи нечији беседи ,
саботирајќи тивки посредници,
ротирајќи се од една на друга оска,
дегустирајќи туѓи и пак туѓи рефрени ,
леташ со позајмени крилја и пак паѓаш.

Летањето не е за сите!

Кој високо лета знае да лета – ТИ не.

Парафразирај те молам !

Под напливот на енергија ,

некако немам место за моќно разочарување ,

па дури и ти така да сакаш.

Не се обидувај да ме внесеш во коцките на твојата хазардност,

зошто и кога навидум губам – добивам ,

а ти тоа секако дека го знаеш.

Знаеш како играм , знаеш дека откривам се` ,

и знаеш како и се радуваш на мојата победа.

Не можеш секој ден да ме внесеш во твојата рутина,

ти стануваш и толку,

а јас се движам ... и живеам .

Гледаш ли дека преминуваш во некоја нус појава ,

овде на Земјава , овде во мојот свет ,

а не те ни повикав патем.

Ме земаш како возбуда,

како предизвик ,

како нешто комплетно осмислено ... но дали е така?

Осмислената моќ ,

двојно повеќе зафаќа простор

од твојата желба.

Каде ме бараш сега?

Во која библиотека?

Во одделот на романи?

Не , не ме барај таму ,

денес сум во криминалистиката ,

потполно спремна да изрипам од еден неразјаснет злочин .

Може денес и да сфатиш конечно дека немаш работа со мене,

јас те суспендирав ,

од местото посматрач , посматрачка

Може денес конечно ќе разбереш дека ,

за да пишуваш не ти треба инспирација ,

ни муза, ни зборови – тие се за губитниците .

Се смешкаш сега ?

Или Плачеш?

Знам , не го знаеш ни едното ни другото во целост .

Отвори го речникот и провери ,

провери што се` ти напишав ,

што се` се крие зад секој испишан збор ,

оти само така ќе ме разбереш .

Ајде сега можеш да ми признаеш ,

дека за тебе сум само инстант атракција ,

по која трагаат многумина ,

па и ТИ .

Ајде , зголеми го влогот на откривањето ,

за да поверуваш во раскажаното ,

и конечно да ти стане јасно зошто огнот сеуште гори .

И да, сосема за на крај ,

знаеш нели зошто ја гледаме само најсјајната ѕвезда на небото?

затоа што погледите ни се ужасно полни со темнина .

На крајот на секој ден , ставам датум на моите соништа.

09.12.2010

Опсервација кон денешниов ден

Под чуден некој впечаток,

се посветуваме само на грешки .

А, листата на граници постои ,

за да не се мешаат малите и големите нешта.

Не верувам повеќе во црвено и црно ,

не верувам повеќе ни во зборови од сомнително потекло .

Она во што верувам е јасно искажано ,

без притисок на нечие задоволство .

На мојот разговорен стил – му нема запирање .

Кога розите молчат

КОГА

РОЗИТЕ

МОЛЧАТ

ТРЊАТА

ЗБОРУВААТ

ЗА НИВ

ГОВОРЕЈЌИ

ГО СЕТО

ОНА

НЕКОГАШ

ПРЕМОЛЧЕНО .

Без намера , со насока

Свечена прилика – несомнено ,
за да се раскаже необична приказна,

приказна без ликови

без имиња – но со прекари ,

само приказна со потреба ,

да биде раскажана.....

приказна во која очекуваш да слушнеш,

нешто необично , несокриено ...

*

Па да почнам

Направив забелешка ...еден вид потсетник ... за да го прочиташ
покасно и да се сетиш . Да се сетиш и потсетиш на она што
требаше да го памтиш ..или запамтиш .

Криза на вредности.... Не , ни малку . Само така забележувам
.... А ти ? Ти правиш прекршок и ја газиш крајната линија , под
која лежи една голема одлука . Реков голема? А мислев мала
всушност ..мала за мене .

Фер ? Не ...нема таков збор во мојот речник , а нема ни во твојот
гледам

Охрабрување ? Да ...ќе те натерам да кажеш се што ти лежи на
срце ..па и под него моментално и немоментално .

*

Кога почнувам да зборувам ,
ти се губиш... во мене ,
низ мене ..и .. таму си долго ,
доволно долго за да ти стане дом .

*

Песна ? Не ... ова не е песна . Кажав , приказна е . Приказна со
време кое бара нови почетоци , нови предизвици .

Чекор, чекори , чекор напред , чекор назад , чекори напред ,
чекори напред

Создавање? Да .. создавам решенија , без чуда , без знаци , без
препреки ...само решенија без грешки .

И пак

Чекор, чекори , чекор напред , чекор назад , чекори напред ,
чекори напреди апсолутно ништо не ме враќа назад !

*И за што би се одлучиле за мед или шеќер во делот на денот
кога и ангелите заспиваат со склопени крила ?*



Дигиталната верзија на оваа книга е објавена според условите на лиценцата на Криејтив Комонс

Наведи извор - Некомерцијално 3.0 Unported

Можете:

да споделите – да умножувате, дистрибуирате, јавно да го прикажувате или јавно дигитално да го прикажувате делото.

Преработка – да го адаптирате делото.

Под следните услови:

Наведи извор - Морате да го наведете изворот на ист начин како што тоа го направил авторот или давателот на лиценцата (но не на начин кој би сугерирал дека тие ве поддржуваат вас или вашето дело).

Некомерцијално. Не смеете да го користите ова дело за комерцијални цели. Во случај на понатамошно користење или дистрибуција морате на другите јасно да им ги дадете до знаење условите под кои е лиценцирано ова дело.

Најдобар начин за да го направите тоа е да поставите врска до оваа веб-страница:

<http://creativecommons.org/licenses/by-nc/3.0/deed.mk>

Секој од горенаведените услови може да биде поништен ако добиете дозвола од носителот на авторските права.

Ништо во оваа лиценца не ги нарушува или ограничува моралните права на авторот.



Дизајн: ПроДизајн

е-маил: prodesignmkd@gmail.com

веб: wix.com/prodizajn/konsalting